Col·lecció Aladroc

L'arbre de les bruixes

Text: Carles Cano
Il·lustracions: Aurelio Ayela

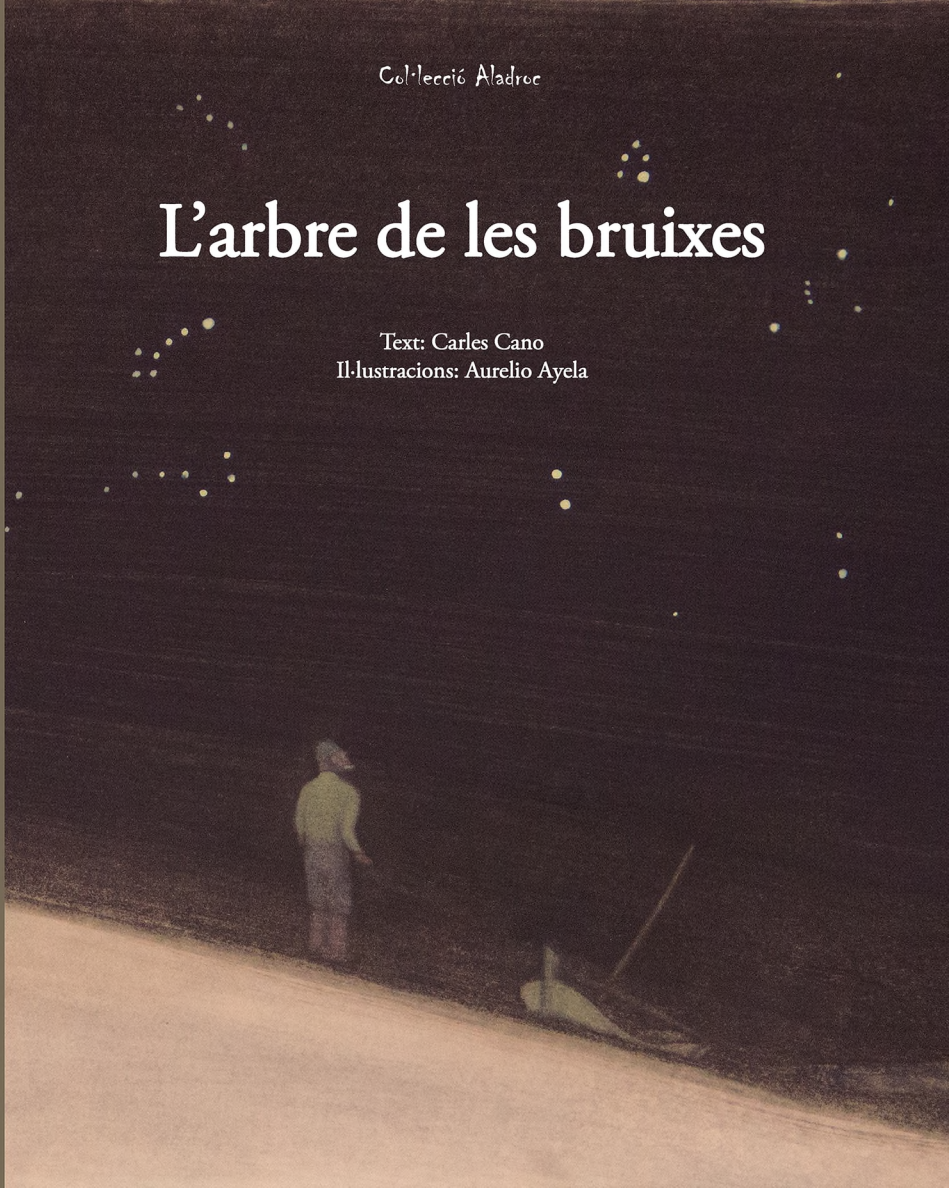

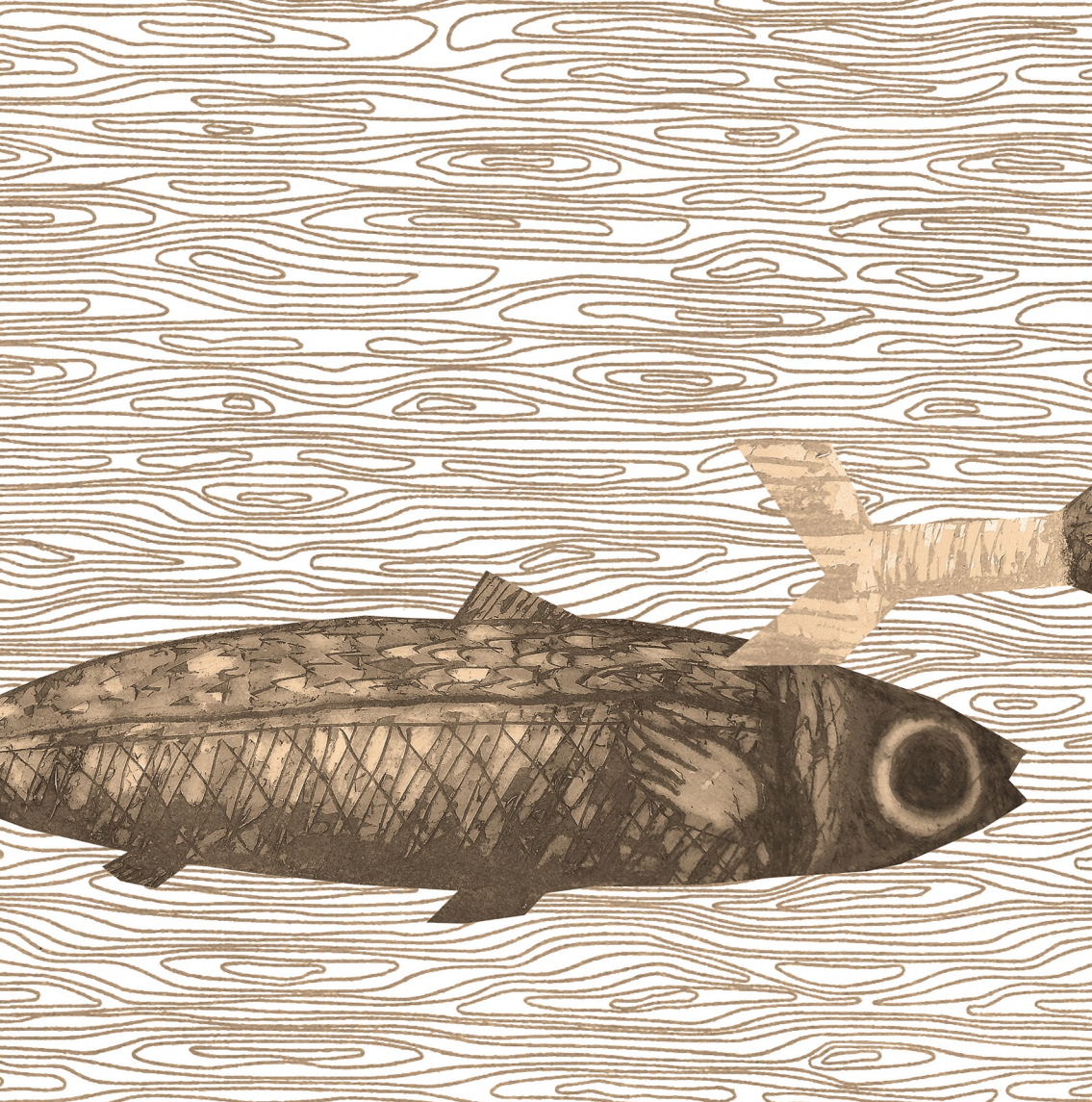

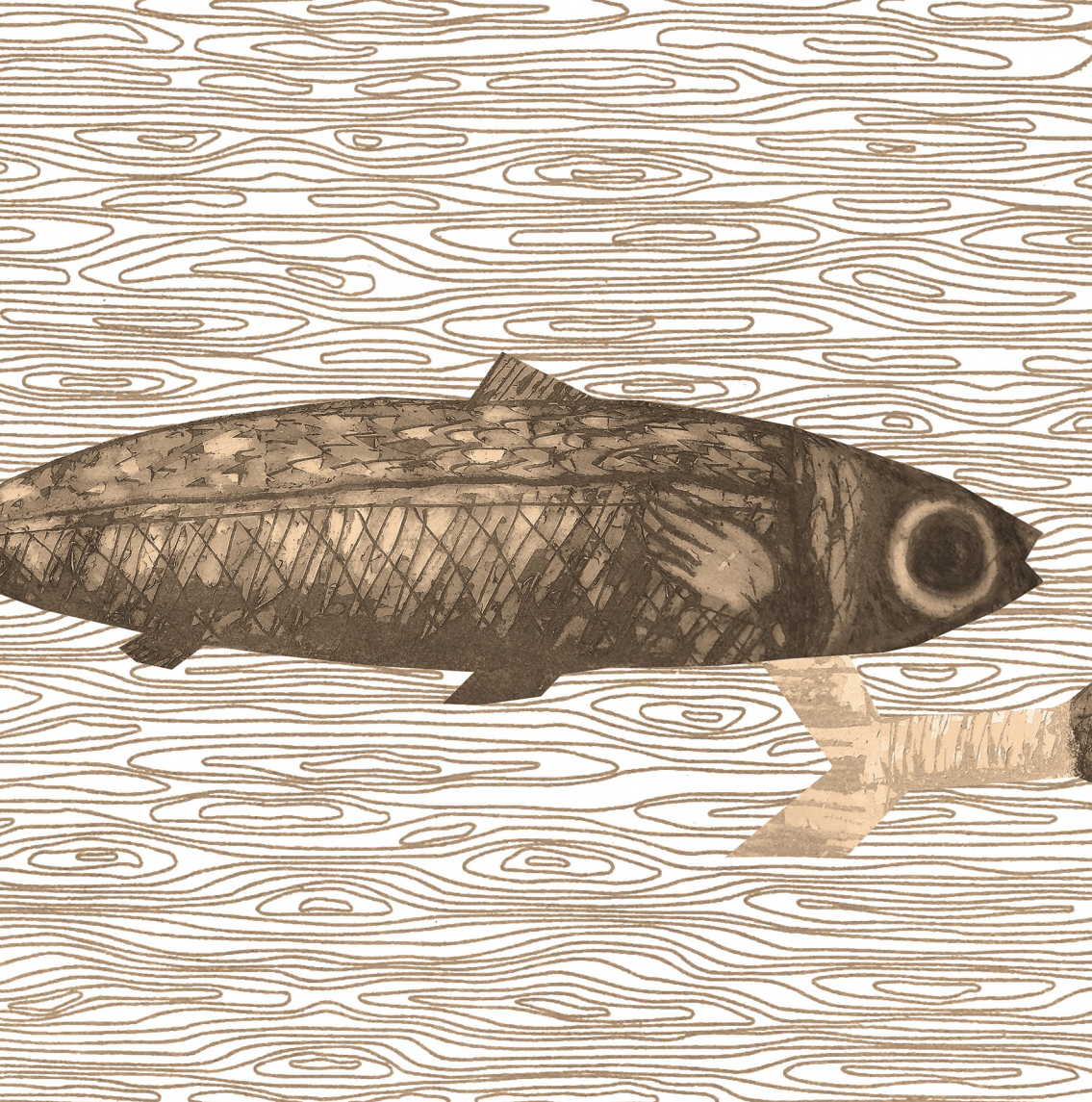

Col·lecció Aladroc

© del text: Carles Cano Peiró
© de les il·lustracions: Aurelio Ayela Escolano
© d'aquesta edició: Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert - Diputació d'Alacant. Àrea de Cultura

Coordinació: Joan Borja
Disseny del logo i de les guardes: Aurelio Ayela

Primera edició, maig de 2015
Depòsit legal: A 342-2015
ISBN: 9784-84-7784-688-8
Imprimeix: Ingra. Indústries Gràfiques Alacant

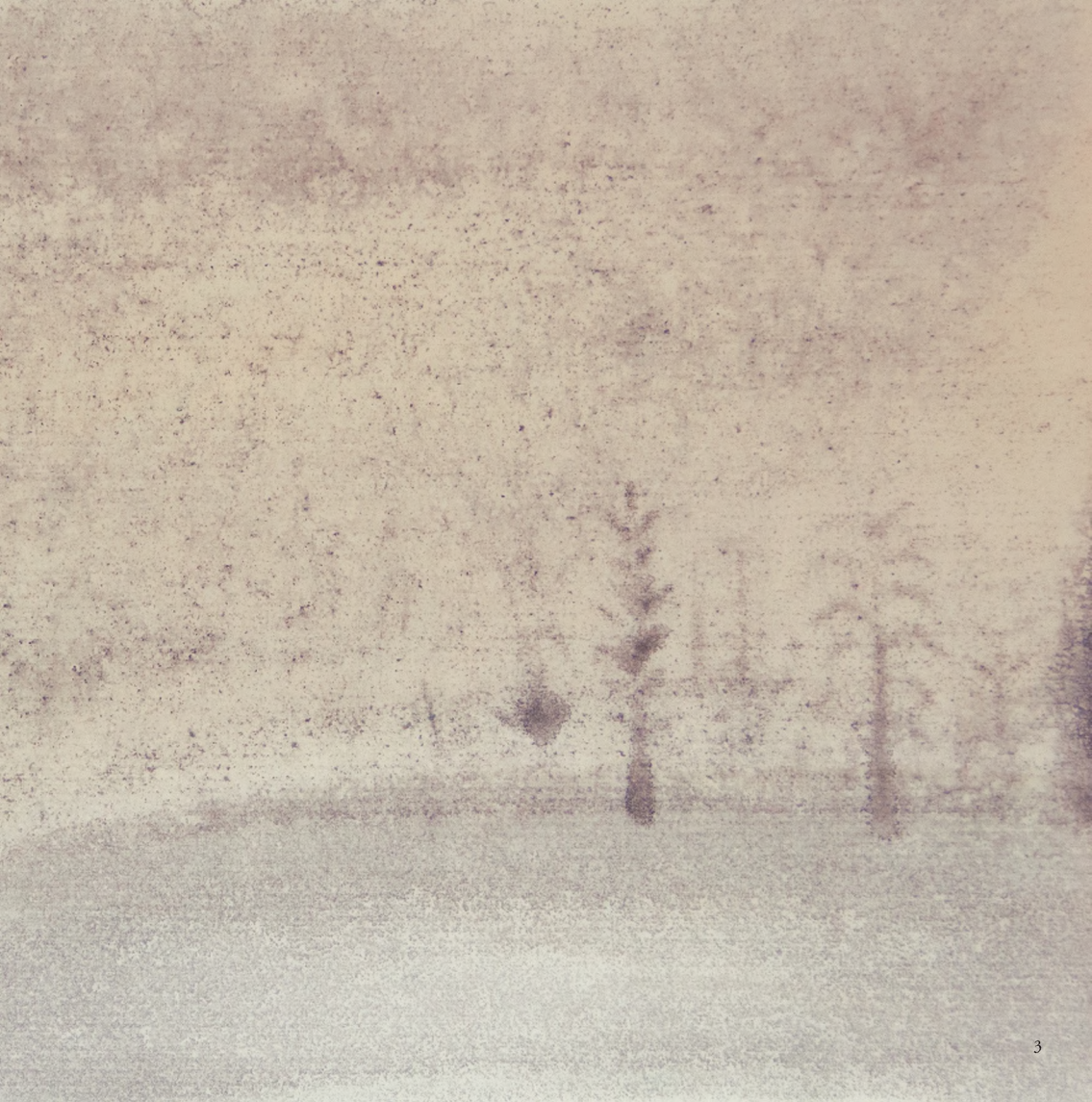

Diuen que durant molts anys hi hagué en un corralet d'una casa del barri dels pescadors d'Altea una ceiba, un arbre gegant totalment estrany a les nostres terres. L'arbre s'alçava majestuós per damunt de les teulades, i es podia veure des de qualsevol punt del poble.

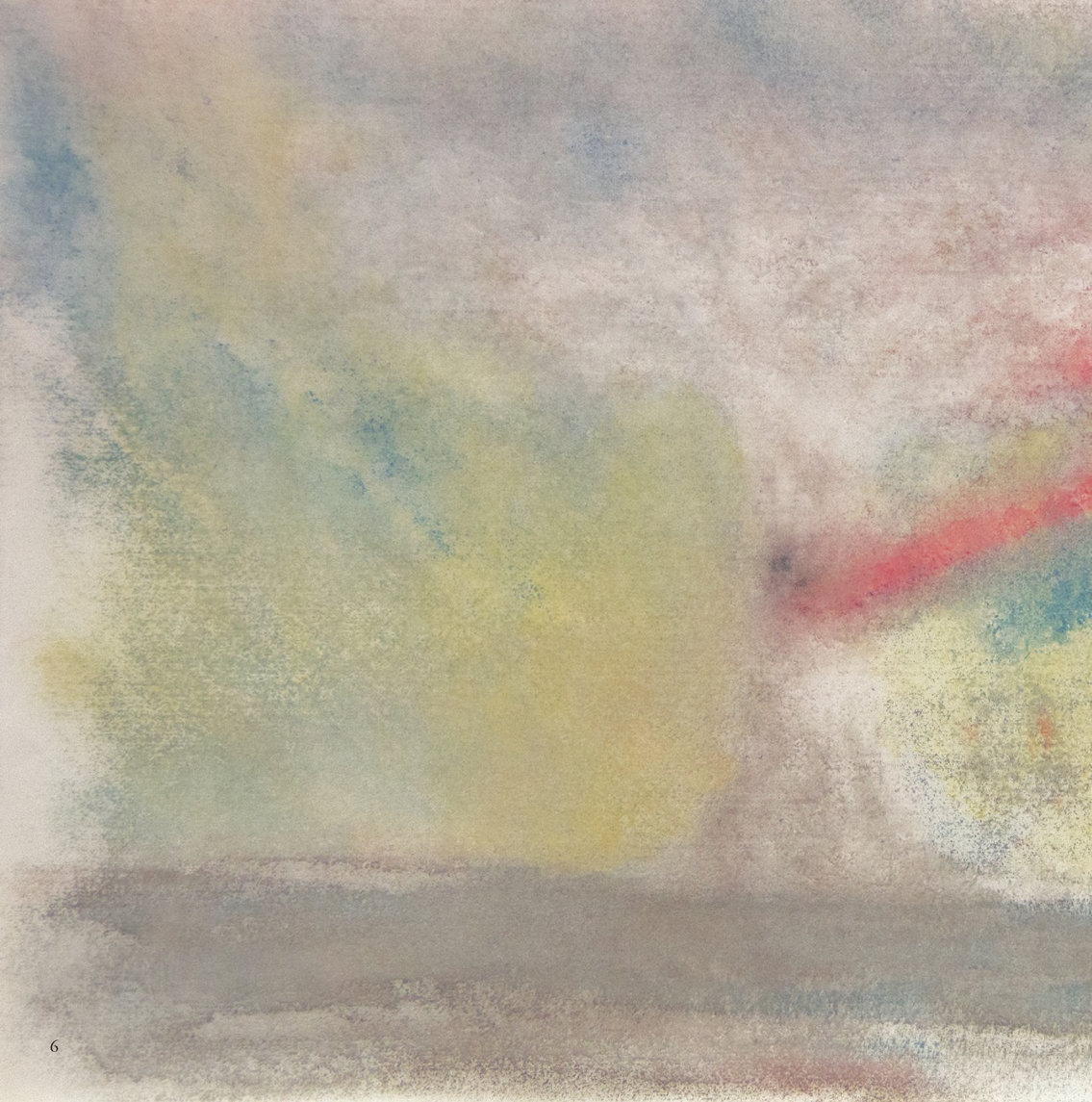

Un dia de tempesta un raig el partí i en deixà només la soca calcinada i el record.

Però vosaltres segurament voldreu saber com arribà fins allà aquell arbre tropical, veritat?

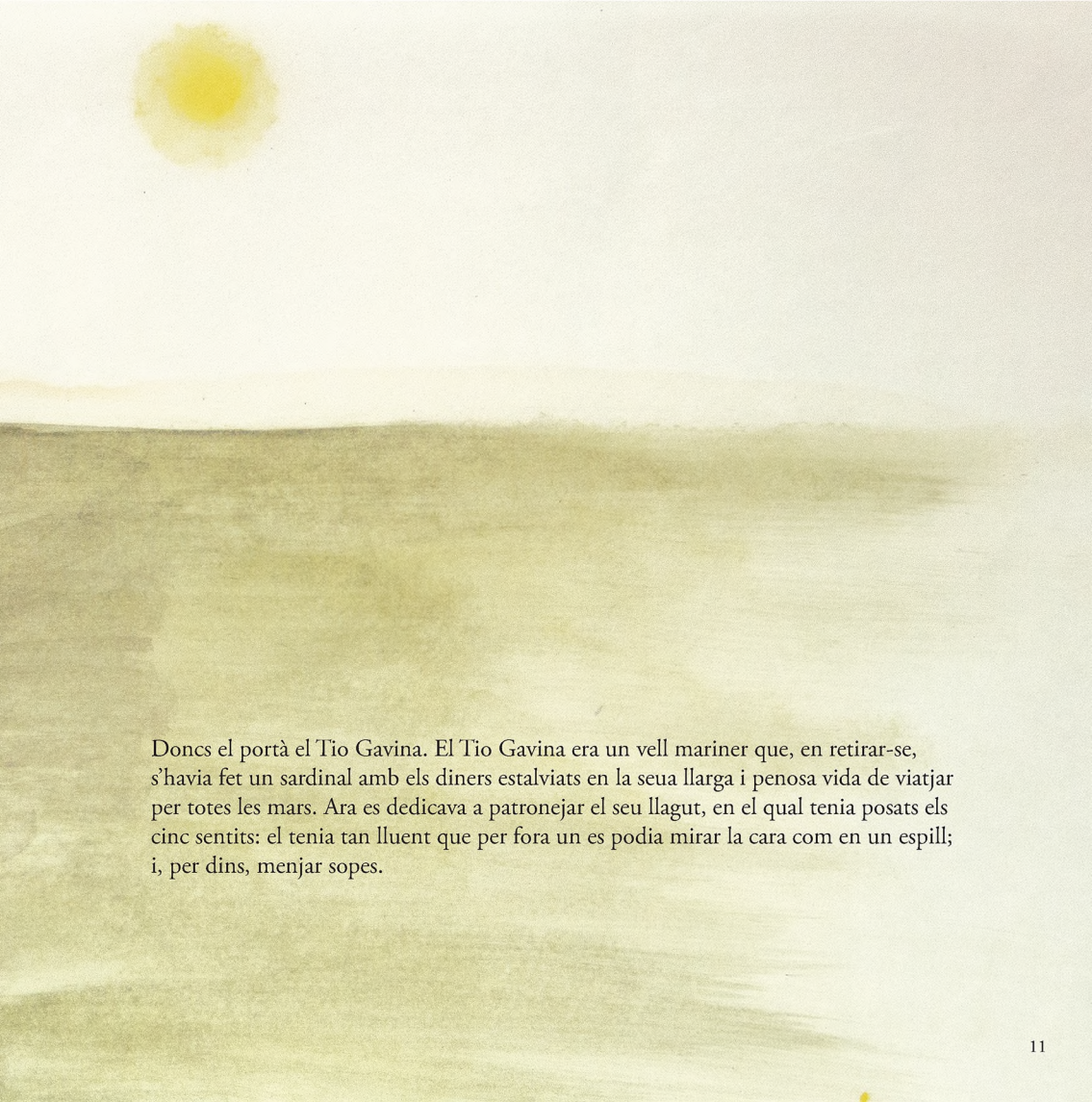

Doncs el portà el Tio Gavina. El Tio Gavina era un vell mariner que, en retirar-se, s'havia fet un sardinal amb els diners estalviats en la seua llarga i penosa vida de viatjar per totes les mars. Ara es dedicava a patronejar el seu llagut, en el qual tenia posats els cinc sentits: el tenia tan lluent que per fora un es podia mirar la cara com en un espill; i, per dins, menjar sopes.

Una matinada, en anar a eixir a la mar, va notar amb gran sorpresa que el llagut estava banyat. I ell estava segur que a la nit l'havia tret, l'havia baldejat i l'havia deixat ben eixut. «Quina cosa tan rara!», pensà. Però el pitjor va ser que allò es va repetir moltes voltes, i el tenia ben cavil·lós. «Què devia ser, allò?», es preguntava sense trobar resposta.

Per fi una nit es decidí i s'amagà dins de la barca. Feia poca estona que estava arrupit a la popa quan va veure que entraven unes ombres embolicades amb grans mantellines negres, que feien més grogues i ossudes les cares secalloses dels fantasmes que les portaven.

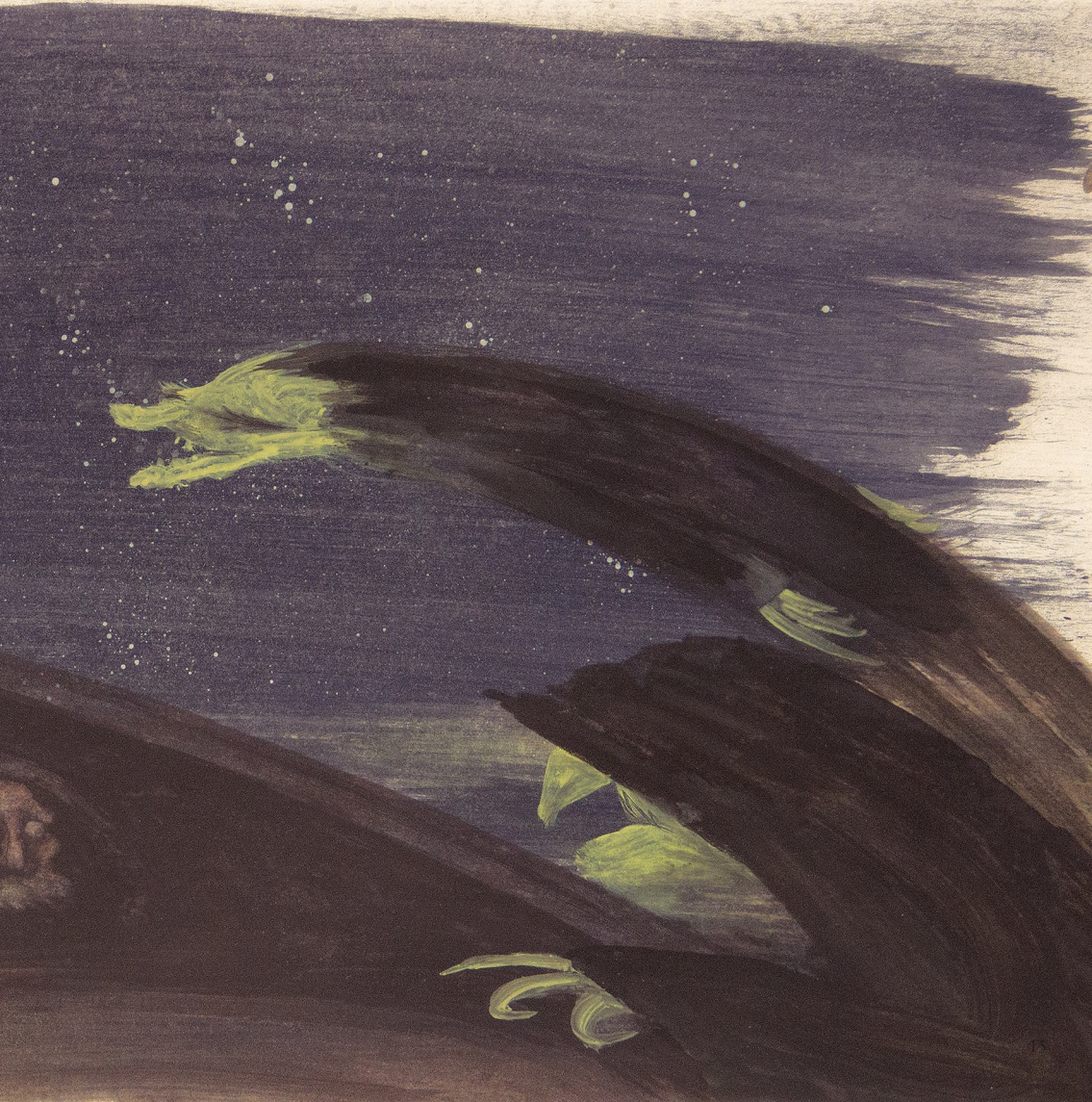

El llagut, sense cap soroll, es ficà a l'aigua i començà a navegar. Al Tio Gavina, des del seu amagatall, li semblava que el sardinal més que navegar volava. I no feia més que encomanar-se al Santíssim Cristo del Sagrari.

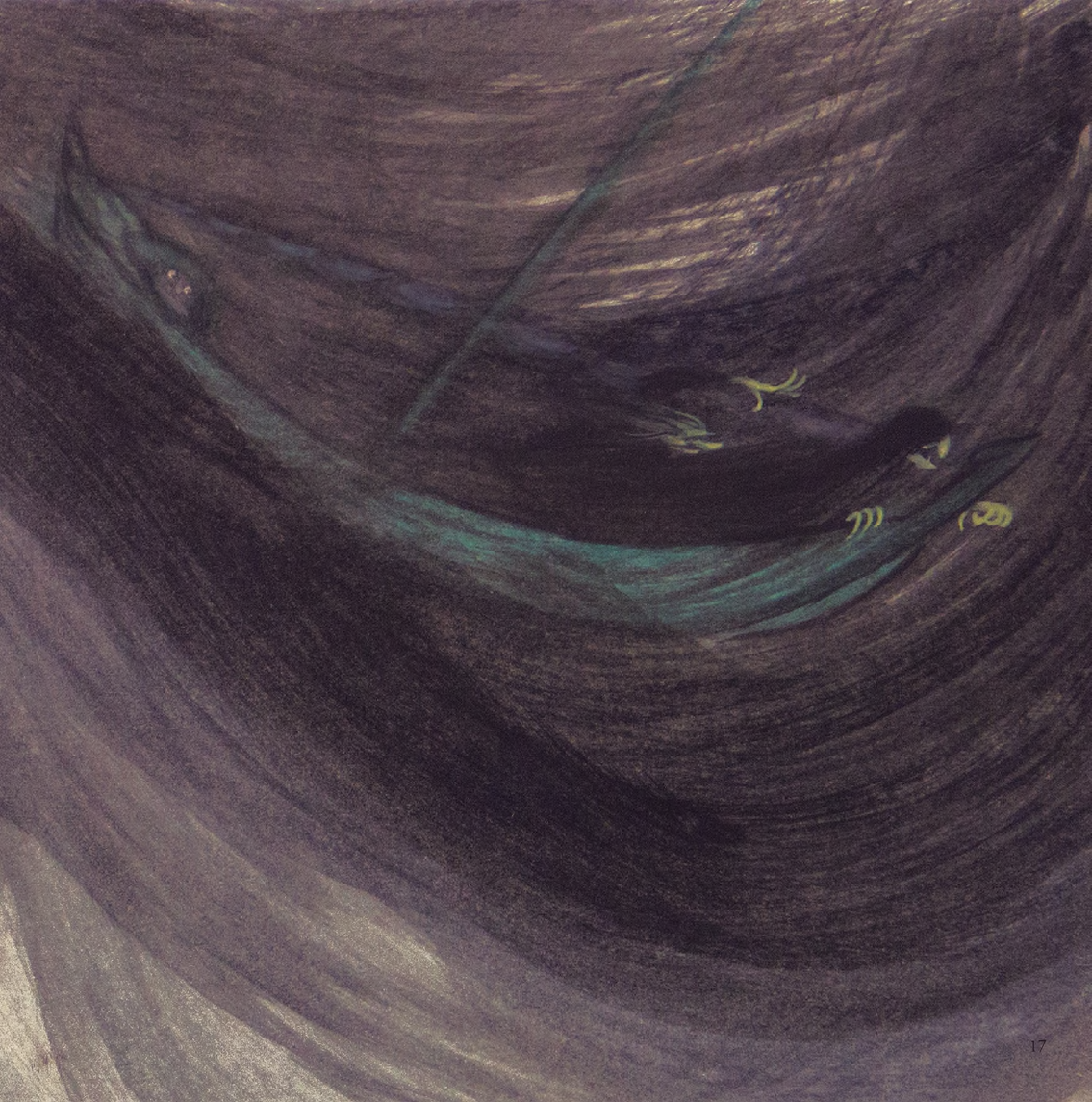

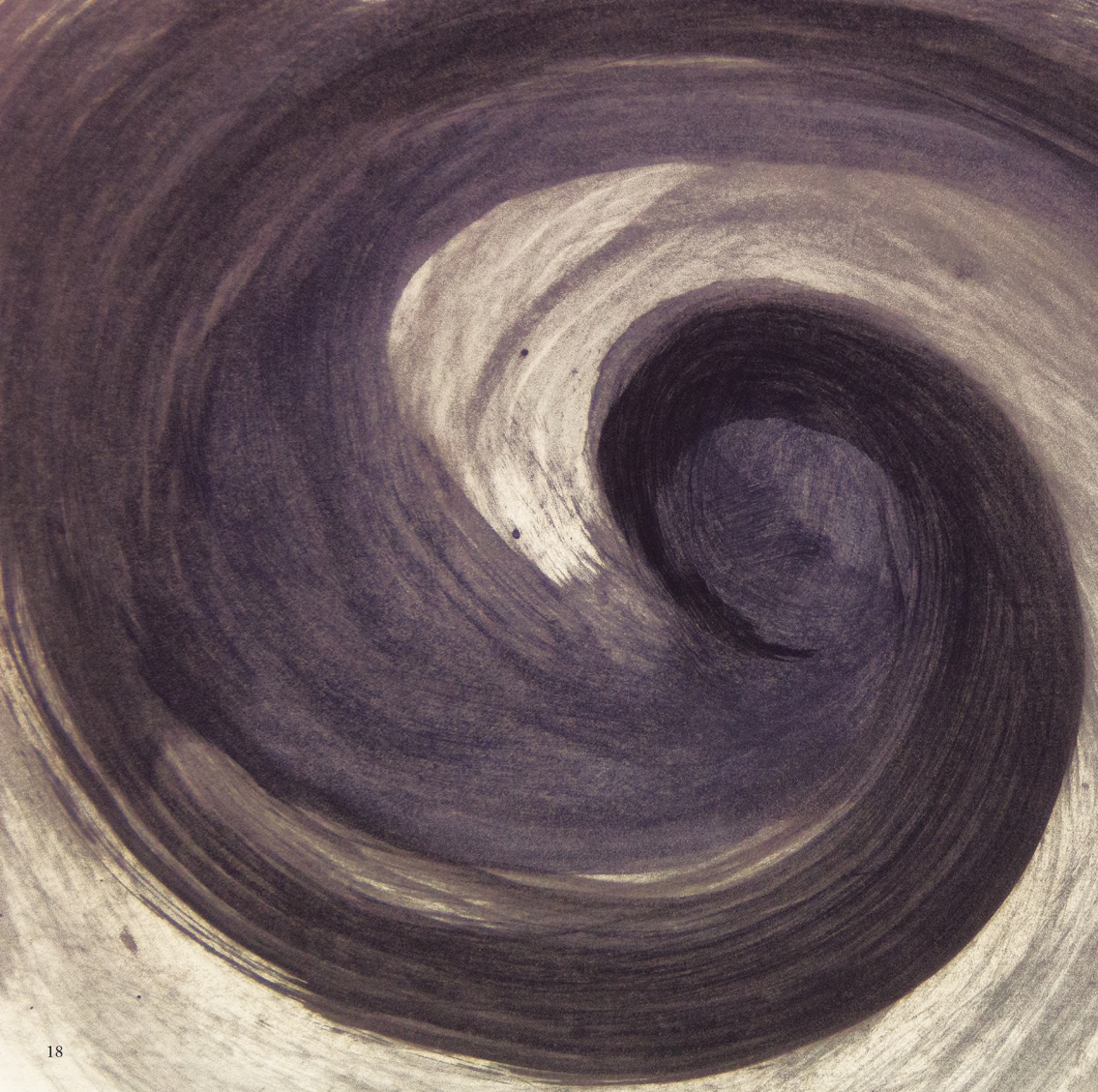

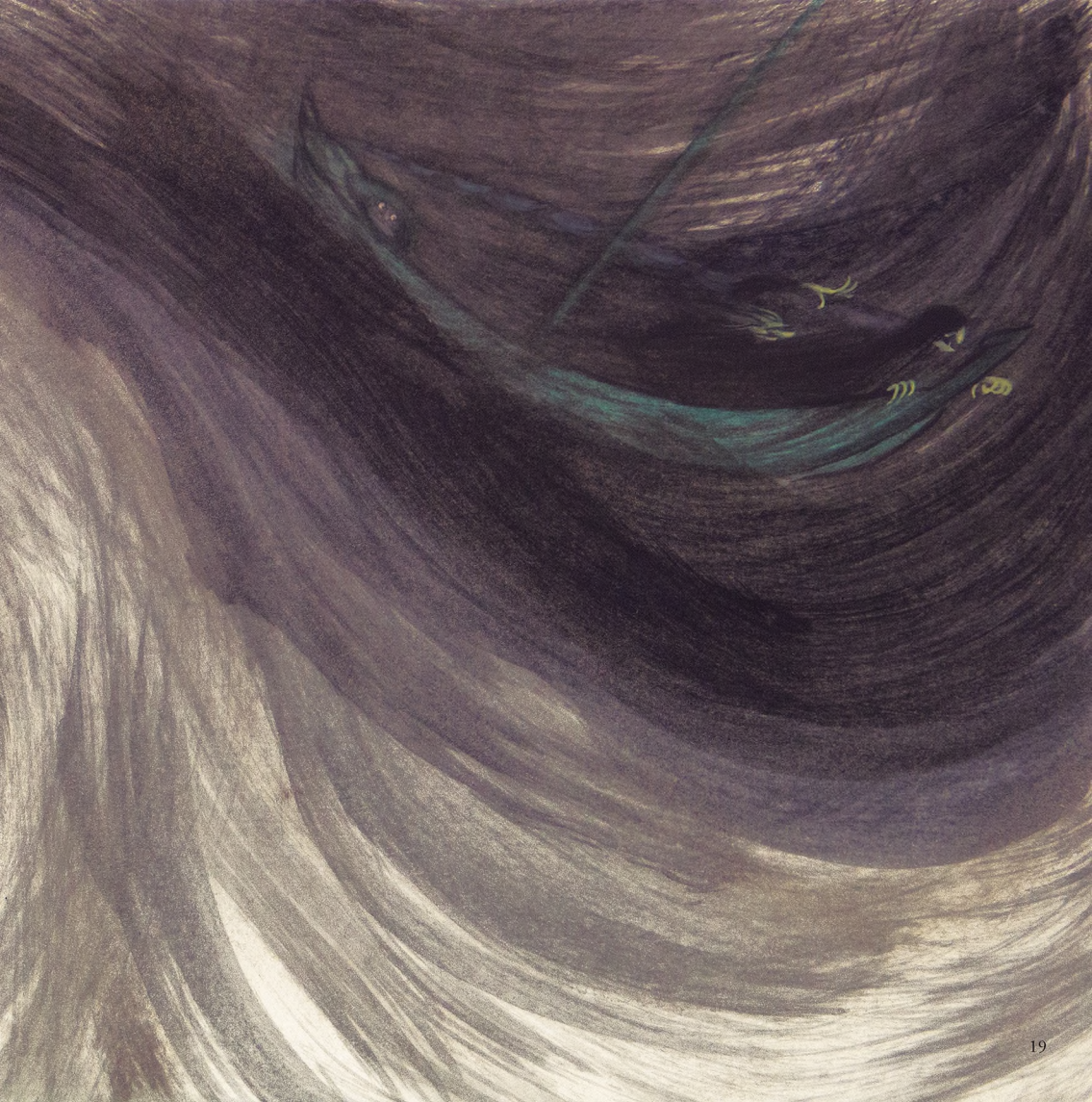

Al cap de poc temps es parà la barca i va envestir en una platja; les viatgeres la tragueren a terra i desaparegueren. Poc a poc i amb molta precaució, el vell mariner desembarcà per reconéixer el país. Però abans mirà el cel i tot estamordit va veure que es trobava a l'altre continent: aquell que havia visitat i navegat quan era jove i una guerra estúpida (com totes!) l'havia portat fins allà.

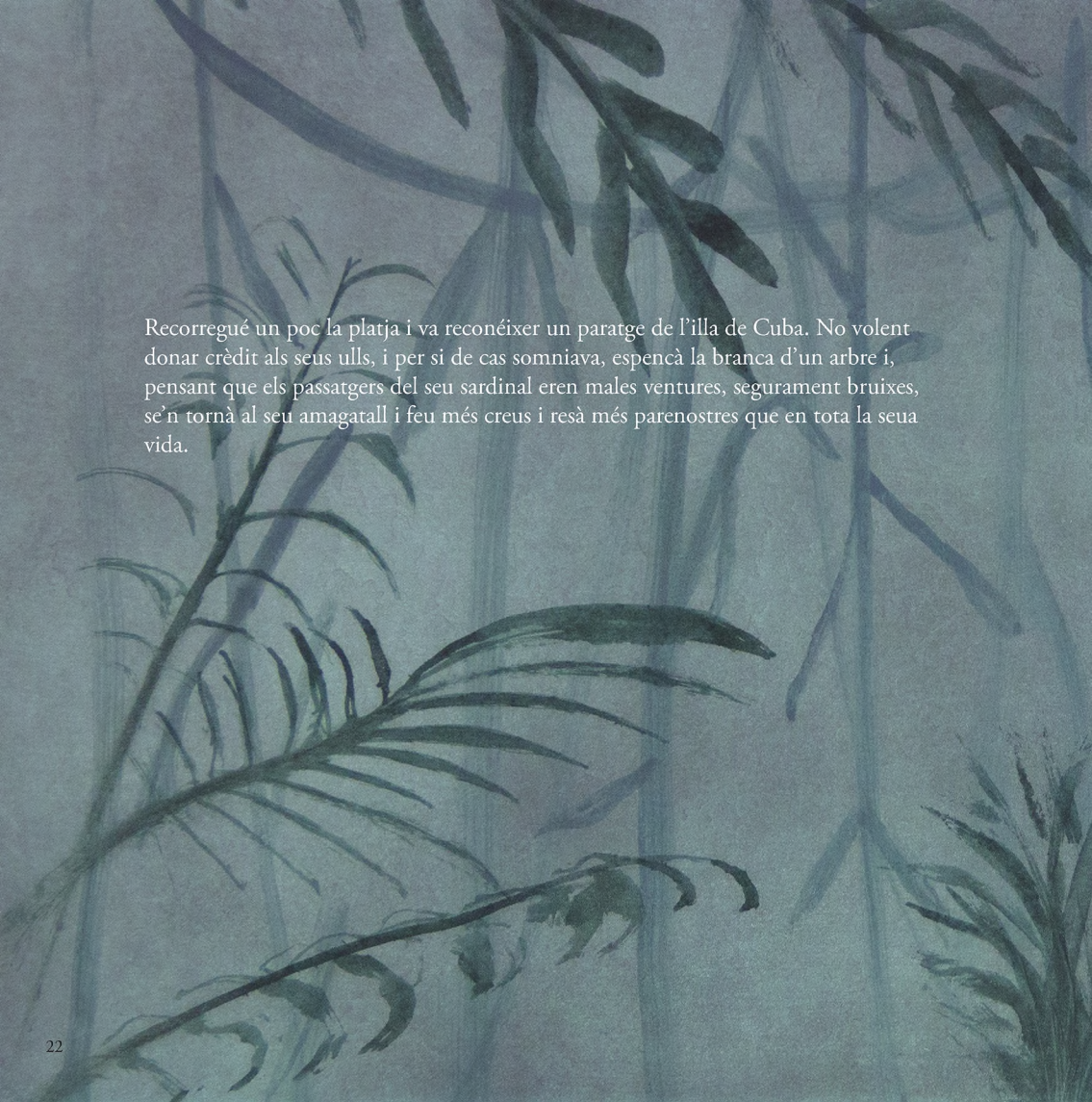

Recorregué un poc la platja i va reconéixer un paratge de l'illa de Cuba. No volent donar crèdit als seus ulls, i per si de cas somniava, espencà la branca d'un arbre i, pensant que els passatgers del seu sardinal eren males ventures, segurament bruixes, se'n tornà al seu amagatall i feu més creus i resà més parenostres que en tota la seua vida.

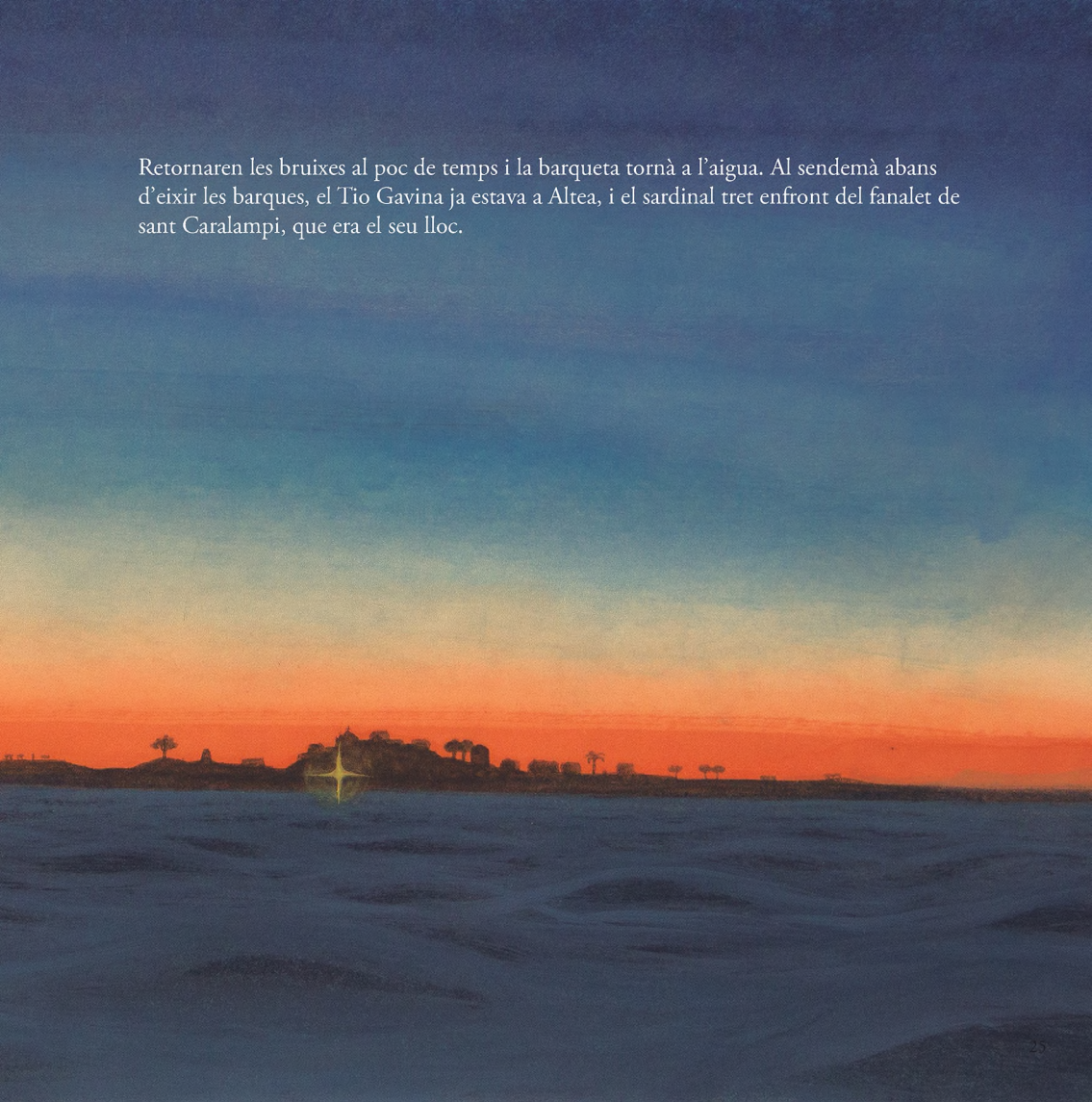

Retornaren les bruixes al poc de temps i la barqueta tornà a l'aigua. Al sendemà abans d'eixir les barques, el Tio Gavina ja estava a Altea, i el sardinal tret enfront del fanalet de sant Caralampi, que era el seu lloc.

Clarejà el dia. Vingueren els seus companys. Els va contar el succeït. Els ensenyà la branca de l'arbre, la classe del qual els era coneguda. I tots, quan la van veure, convingueren que les bruixes, en una nit, havien portat i tornat el Tio Gavina a l'illa de Cuba.

I aquella branca tenia un fruit. I aquell fruit una llavor. I ja sabeu què va passar amb aquella llavor: que es va convertir en l'arbre més gran de la Marina.

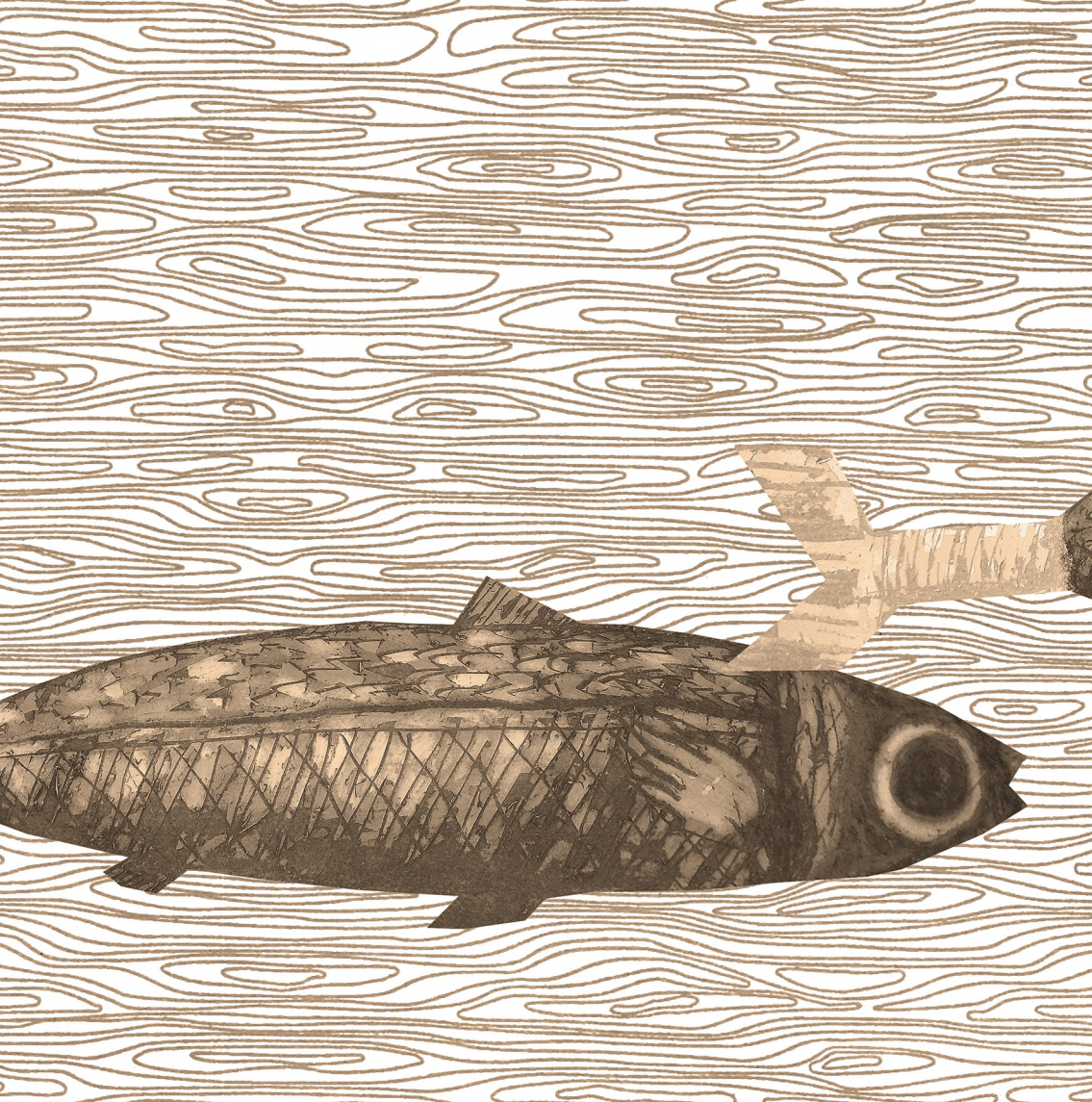

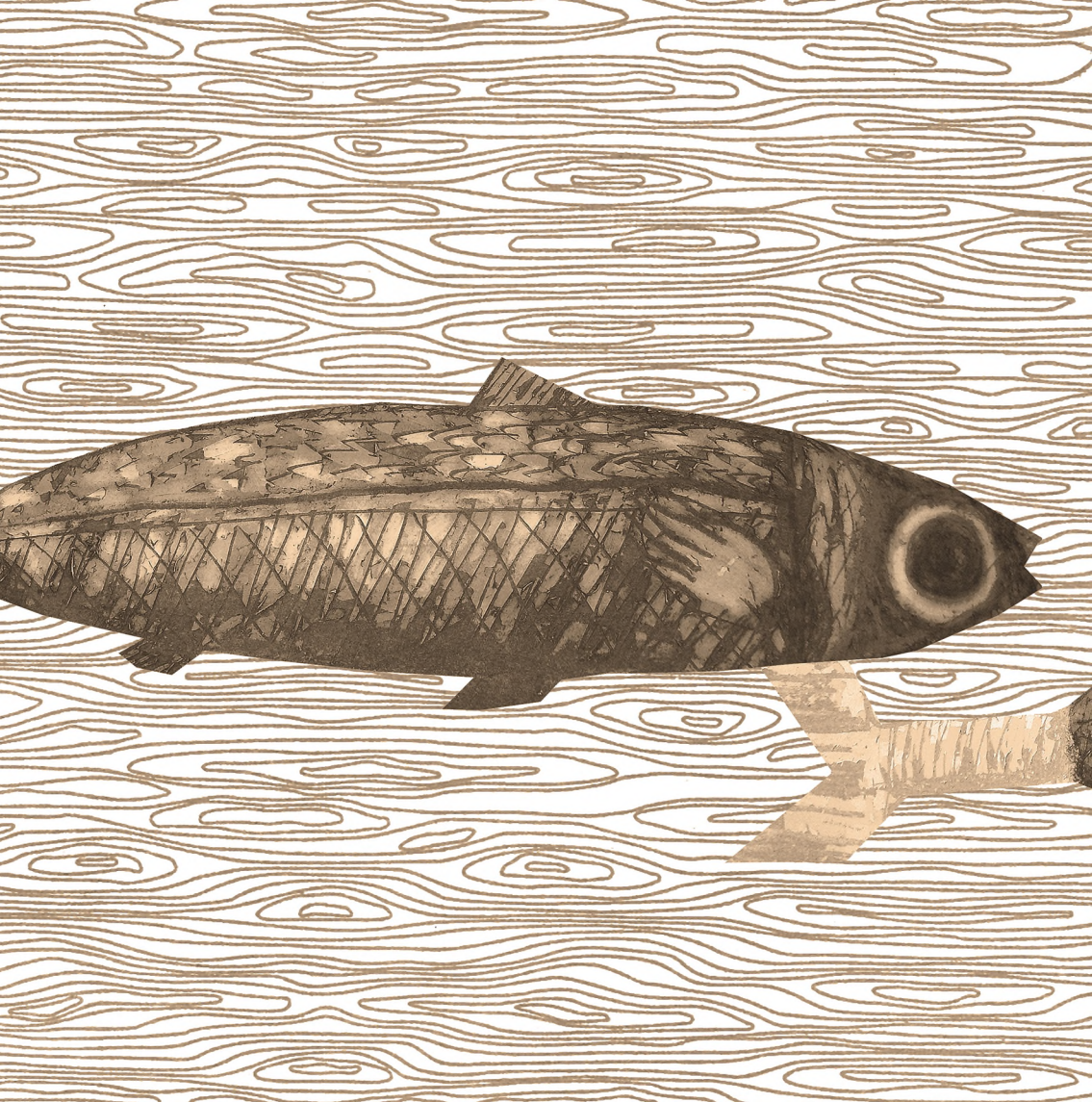

INSTITUT ALACANTÍ DE CULTURA
Juan Gil-Albert

DIPUTACIÓ D'ALACANT

9 788477 846888